

almindelige opfattelse indenfor erhvervslivet, at konkursloven virker for tungt gennem sine mange formelle regler, særlig ved de bestemmelser, hvorefter realisationen af aktiverne som hovedregel forudsættes at ske ved auktion, at administration af boerne er for langsom og bekostelig og for lidt forretningsmæssig, således at dividenden bliver for ringe, og at kreditorernes interesser ikke varetages tilstrækkeligt gennem den form, „kreditorautonomen“ har fået i praksis. Under en likvidation er der derimod erfaringsmæssigt helt andre muligheder for på forretningsmæssig basis at foretage en mindre brat opløsning af selskabets virksomhed ved lidt efter lidt at realisere aktiverne og afvikle de indgåede forpligtelser, eventuelt sideløbende med en midlertidig fortsættelse af virksomhedens drift.

Som nævnt i 1964-betænkningen s. 186 og i 1969-betænkningen s. 161 har det af justitsministeren i januar 1968 nedsatte udvalg til revision af insolvenslovgivningen (konkurslovudvalget) beskæftiget sig med samme problemer. *Konkurslovudvalget* har i februar 1971 afgivet betænkning (nr. 606/1971) om konkurs og tvangsakkord, og i udkastet til en ny konkurslov har man foreslået regler om en gældsordning, der i lige grad passer på enkeltpersoners og selskabers forhold, og som på væsentlige punkter er i overensstemmelse med den ordning af aktieselskabers likvidation, som er foreslået i det foreliggende lovforslag.

Konkurslovudvalget giver en udførlig begrundelse for forslaget til nye regler om bostyret i Konkurslov-betænkningen s. 203-204, og i de indledende bemærkninger s. 41 findes følgende sammenfatning deraf:

„Udvalget har anset det for at være af væsentlig betydning at skaffe boerne et mere effektivt og handlekraftigt styre med fri adgang til at vælge de realisationsformer, der kan give det størst mulige udbytte. I denne forbindelse har man navnlig haft for øje, at reglerne om likvidation af aktieselskaber, også hvor disse er insolvente, giver likvidator en meget fri stilling, som sjældent er blevet misbrugt. Da det endvidere må anses for irrationelt at opretholde to forskellige former for lovreguleret opløsning af aktieselskaber på grund af insolvens, og da aktieselskabslikvidationens fordele også bør kunne opnås ved opløsning af interessentskaber eller enkeltmandsfirmaer, har udvalget søgt at tilnærme reglerne om konkursboets bestyrelse til likvidationsreglerne uden dog at opgive mulighederne for kontrol og for beskyttelse af et mindretal. Herved får skifteretten vigtige opgaver, hvorimod det er tanken i videst muligt omfang at trække skifteretten

tilbage fra den egentlige boadministration, bortset fra småboer, der ikke kan bære udgifterne ved et større selvstændigt apparat. Den ændrede bestyrelsesform skulle gøre det muligt at afskaffe reglerne om likvidation af insolvente aktieselskaber. Skifteretternes arbejdsbyrder skulle ved disse ændringer blive lettet i de enkelte boer; men da antallet af større boer vil stige som følge af, at insolvente aktieselskaber sædvanligvis må opløses gennem konkursbehandling,, er det usikkert, hvorvidt det endelige resultat bliver en forøgelse af skifteretternes arbejde eller ikke. Meget vil afhænge af, om kuratorerne føler sig i stand til selv at påtage sig det selvstændige hverv og det ansvar, som udkastet tilsigter at give dem.“

Når man i det foreliggende forslag har bibeholdt 1969-betænkningens likvidationsregler, er det ud fra den betragtning, at erhvervslivet allerede i så mange år har savnet tidssvarende regler om likvidation af insolvente aktieselskaber, at en revision på dette punkt bør ske snarest muligt, at en gennemgribende ændring af så omfattende et lovkompleks som konkurslovgivningen erfaringsmæssigt er meget tidkrævende, og at en eventuel senere gennemførelse af konkurslovsforslaget ikke vil medføre nogen radikal ændring af retstilstanden, når dettes bostyreregel indholdsmæssigt er så lig lovforslagets likvidationsregler, som tilfældet er.

II. Bemærkninger til de enkelte paragraffer.

Til § 116.

(AL 1930 § 59, stk. 3, og § 63, udkast 1964 § 86, stk. 1 og 3).

Hovedreglen er ifølge § 116, *stk. 1*, at det er selskabets generalforsamling, der tager beslutning om dets opløsning. Reglen i *stk. 2* er ny. AL 1930 overlader det til selskabets vedtægter at fastsætte den majoritet, der kræves til en beslutning om dets opløsning. Når opløsningen er påbudt i lov eller selskabets vedtægter, kræves efter forslagets § 77 kun simpelt flertal. Af henvisningen til § 77 fremgår, at vedtægterne som hidtil kan kræve en større majoritet til enhver beslutning om opløsning. Udenfor disse særlige tilfælde henvises der til § 78, det vil sige den to tredjedels majoritet, der kræves til vedtægtsændring. Også her må vedtægternes større krav respekteres.

Ifølge *stk. 3* skal beslutningen udtrykkelig angive, om likvidationen skal foretages efter reglerne om likvidation af solvente eller af insolvente selskaber. Den skal anmeldes inden fjorten dage. Det likviderende aktieselskab skal ifølge *stk. 4* beholde sit navn med tilføjelse „i likvidation“.